

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.637 van 5 september 2008
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 28 april 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. CHABOT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. VAN DE VOORDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 18 augustus 2007 het Rijk binnen en diende op 24 augustus 2007 een asielaanvraag in. Op 9 april 2008 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: "*U beweerde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Chula en te behoren tot de minderheidsgroep Bajuni. U werd geboren te Mogadishu en op 3 of 5-jarige leeftijd verhuisde u met uw ouders naar het eiland Chula. Toen u 10 jaar oud was verhuisde u opnieuw naar Mogadishu om school te lopen in het Medina-district. In Mogadishu trok u in bij uw nonkel Rashid Juma en tijdens de schoolvakanties keerde u terug naar Chula. U liep reeds 9 jaren school te Mogadishu wanneer de oorlog in 1984 uitbrak. U*

verhuisde opnieuw naar Chula alwaar u werkzaam was in de vishandel van uw vader. Jullie dreven handel in vis tussen Chula en Mogadishu. In 1993 overleed uw moeder aan de gevolgen van malaria. In 1995 overleed uw vader aan een hartaanval. In december 2001 huwde u met Iana Fatuma. Begin juli 2003 verliet u Chula en reisde u naar Mogadishu omwille van uw vishandel. U trok zoals gewoonlijk in bij uw vriend Mohamed Hasan in het Medina-district. Wanneer u reeds gedurende anderhalve week bij Mohamed Hasan verbleef werd op een nacht de woning van Hasan Mohamed aangevallen door 3 of 4 gewapende mannen. U werd met een machete aan de arm verwond, viel neer en verloor een tand. U en Mohamed Hasan vluchtten onmiddellijk het huis uit. Tijdens de vlucht vertelde Mohamed Hasan u dat hij de stemmen van de aanvallers herkend had en dat de aanvallers zijn vrienden waren. Deze aanvallers – waarvan u naam noch clan kent – wilden de Bajuni weggagen van het vasteland. De aanvallers waren boos dat u als Bajuni een vriend was van Mohamed Hasan en wilden tevens Mohamed Hasan bestelen. U en Mohamed Hasan reisden via Balcad, Eldabo, Ted en Gedo naar Addis Ababa (Ethiopië) alwaar jullie op 18 juli 2003 arriveerden. U vond een job in Ethiopië als drager van koopwaar. Na een verblijf van 3 jaar besloot Mohamed Hasan terug te keren naar Somalië. In oktober 2006 werd u afgeranseld en in een auto geduwd door collega-dragers. Er werd u gevraagd waar Mohamed Hasan zich bevond doch u repliceerde dat hij reeds terugkeerde naar Somalië. Hierop werd u van een berg gegooid. Iemand belde hierop een ambulance die u naar het Yekatit 12-hospitaal bracht. Aldaar vernam u van uw Ethiopische werkgever, Yusuf, dat uw collega-dragers u uit Ethiopië wilden verjagen gezien de problemen tussen Ethiopië en Somalië. U verbleef 3 dagen in het Yekatit 12-hospitaal waarna uw werkgever u naar een privé-hospitaal, Hayat genaamd, bracht. Op 20 december 2006 verliet u het Hayat-hospitaal en dook onder in een garage van uw werkgever. Uw werkgever vertelde u dat de collega-dragers u zeker zouden doden indien ze u zouden vinden. Op 17 augustus 2007 verliet u Addis Ababa (Ethiopië) met een vliegtuig van Turkish Airlines. Na een tussenlanding in Turkije arriveerde u in België alwaar u op 24 augustus 2007 asiel aanvraagde.”

3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. Verzoeker roept een schending in van “de artikelen 48/3 t.e.m. 48/5, 52, §2 en 57/6, 2de lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘Vreemdelingenwet’), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juni 1951 betreffende de status van vluchtelingen (‘Vluchtelingenconventie’), de algemene motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”
3. Met betrekking tot artikel 52 Vreemdelingenwet wijst verweerder er terecht op dat “de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat de Commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.” Verzoeker werkt overigens niet uit op welke wijze artikel 52 en artikel 57/6 mogelijks geschonden kunnen zijn.
4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de

redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

5. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., X, nr. 118.506, 22 april 2003).

Nopens de status van vluchteling.

6. Verzoeker legde kopieën neer van een identiteitskaart, op naam van Saidi Juma en uitgereikt te Mogadishu op 16 mei 1988, en van een geboortecertificaat, op naam van Saidi Juma Abdallah Juma en ook uitgereikt te Mogadishu op 16 mei 1988.
1. De Raad hecht principieel geen geloof aan kopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (R.v.St., X, nr. 142.624, maart 2005; R.v.St., X, nr. 133.135, 25 juni 2004).
2. De bestreden beslissing stelt: *“Het is echter bevreemdend dat zowel uw identiteitskaart als uw geboortecertificaat die beiden in 1988 uitgereikt werden vermelden dat u gehuwd bent (zie informatie in administratief dossier) hoewel u eerder verklaard had dat u pas later, meer bepaald in december 2001 huwde (p. 3). Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal u vervolgens vroeg wat de zinsnede “Waddada: Hamar Weyne” op uw identiteitskaart betekende (p. 11) verklaarde u enerzijds niet te weten wat “waddada” betekent (p. 11) en anderzijds verklaarde u verkeerdelijk dat “Hamar Weyne” betekent dat uw beide ouders de Somalische nationaliteit bezitten (p. 11). In werkelijkheid betekent de zinsnede “Waddada: Hamar Weyne” echter dat uw adres/straat het Hamar Weyne-district is (zie informatie in administratief dossier) hetgeen volledig ingaat tegen uw verklaring dat u nooit in een ander district van Mogadishu gewoond zou hebben dan het Medina-district (p. 10).”*
3. De loutere bewering van verzoeker *“Het huwelijk vermeld op de identiteitskaart is een zogenaamd uitgehuwelijkt persoon, d.w.z. verzoeker werd beloofd door zijn familie;*

Uiteindelijk trouwde verzoeker met een andere dame in 2001 en kreeg hij uit dit huwelijk ook een kind“ is niet onderbouwd. Verzoeker toont niet aan dat een huwelijksbelofte (juridische of gewoonrechterlijke) gevolgen had in Somalië, noch dat deze verder gaan dan een eventuele verstandhouding tussen twee families, noch dat deze gemeld worden aan de administratieve overheid, noch dat deze werd ingeschreven in de desbetreffende registers. Verzoekers verklaringen zijn onvoldoende om de bevindingen van de CGVS te weerleggen. Verzoekers identiteitsdocumenten komen bedrieglijk voor zodat er geen bewijswaarde kan worden aangehecht inzake zijn identiteit en nationaliteit. Hoe dan ook moeten documenten worden ondersteund door andere elementen en geloofwaardige en coherente verklaringen. Zoals verder wordt aangegeven is dit is in casu geenszins het geval.

7. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.
1. Verzoeker meent dat hij zijn Somalische nationaliteit aantoont en hij *“zeer uitgebreide informatie [heeft] verstrekt met betrekking tot zijn herkomst en het feit dat hij slechts sporadisch naar het vast land vertrok, dit uit noodzaak om te overleven en er zijn vis te verkopen”* Verzoeker wijst op zijn verklaringen inzake *“leefgewoonten op het eiland, ontstaansgeschiedenis (nakomelingen van de slavenhandel), talen, ethnie, etc.”* en stelt: *“Van al deze correcte antwoorden is geen spoor weer te vinden in de bestreden beslissing en men kan dan ook niet anders dan besluiten dat de bestreden beslissing eenzijdig gemotiveerd is en slechts de negatieve informatie weergeeft uit het verhoor van verzoeker. Dit is een inbreuk tegen de voorheen geciteerde motiveringsregels.”* Verzoeker meent bovendien dat de motivering in de bestreden beslissing *“in se irrelevant”* is en wijst er op dat hij *“heeft duidelijk aangegeven dat hij als eilandbewoner niet gewenst is in Kismayo en in Mogadishu; Hij vertoefde er slechts uit noodzaak en kon zelfs zijn scholing niet afwerken; Men verwijt verzoeker dat hij weinig of niets afweet van deze 2 Somalische havensteden; Dit is evident nu hij slechts sporadisch verder kwam dan het havengebied omdat de situatie ervoor hem in de binnenstad als eilandbewoner gevaarlijk was.”*
2. Verzoeker gaat voorbij aan zijn verklaringen, met name dat hij 9 jaar lang school heeft gelopen in Mogadishu, dat hij inwoonde bij zijn oom in Mogadishu, dat hij ook als vishandelaar regelmatig naar Mogadishu reisde en er verbleef bij een vriend. Dat hij er *“slechts sporadisch”* vertoefde kan dan ook bezwaarlijk overtuigen. Verzoeker biedt evenmin een aannemelijke verklaring voor zijn onwetendheid over Kismayo, terwijl zoals de bestreden beslissing terecht aanstipt uit zijn verklaringen *“blijkt dat u vis aankocht in Kismayo en die exporteerde naar Mogadishu (p. 6) en bijgevolg 1 keer per 3 maanden naar Kismayo reisde (p. 18) en Kismayo soms bezocht (p. 18)”* zodat derhalve verwacht kan worden dat hij ook wat Kismayo betreft over een afdoende kennis beschikt. Dit is niet het geval zodat verzoekers geloofwaardigheid verder ondermijnd wordt.
3. Nog merkwaardiger is dat hij geen enkele notie heeft van de Somalische taal, terwijl hij in Mogadishu jarenlang school liep en als vishandelaar ongetwijfeld veelvuldig met andere handelaars in contact kwam en onderhandelde. Dat hij bij zijn handelsactiviteiten steeds werd bij gestaan door zijn vriend en deze altijd voor hem tolkte is niet ernstig noch geloofwaardig.

4. De geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden Somalische afkomst wordt verder onderuitgehaald door zijn onwetendheden inzake het Somalische clansysteem. Verzoeker kon noch zijn eigen clan, noch andere clans toelichten, noch somalische krijgsheren benoemen terwijl de gestructureerde clancontacten het sociaal en economisch leven bepalen in Somalië en de kennis hiervan onmisbaar is voor het dagelijkse leven, noodzakelijk is in het handelsverkeer waar verzoeker als vishandelaar actief aan deelnam. De motieven van de Commissaris-generaal kunnen dan ook bezwaarlijk als “*irrelevant*” worden beschouwd.
8. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk afkomstig te zijn van Somalië, wat derhalve de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielaanvraag totaal onderuithaalt. Zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming kan dan ook niet overtuigen. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming.

9. Verzoeker stelt *“dat tegenpartij zich in de bestreden beslissing beperkt tot een appreciatie van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, namelijk het risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in een internationaal of binnenlands gewapend conflict, maar motiveert ze nergens waarom ze meent dat er geen risico zou zijn op ernstige schade als ‘foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing’ in de zin van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.”*
1. Verzoeker verwijt de Commissaris-generaal zijn weigeringsbeslissing onvoldoende te motiveren maar brengt zelf geen elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.
2. Verzoeker stelt *“Het mag duidelijk uit de actualiteit blijken dat er nog steeds een verregaand intern gewapend conflict hangende is in het land van herkomst. Het is voor verzoeker onmogelijk bescherming te vinden bij de Somalische overheden nu zijn groep (de Bajuni-eilandbewoners) zelfs geen bescherming kunnen vinden in de buurlanden, noch in eigen land waar zij door de vasteland bewoners vervolgd worden (alle clans) en er regelmatig moordexpedities ondernomen worden naar de niet beschermde eilanden en hun bewoners; Concluderend mag dan ook gesteld worden dat verzoekers verklaringen coherent en geloofwaardig zijn en niet tegenstrijdig met algemeen gekende feiten en dat hij, in samenlezing met de hierboven aangehaalde objectieve informatie, voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat de door hem geuite vrees voor vervolging gegrond is en hij, bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, toch minstens een reëel risico op ernstige schade loopt.”*
3. Verzoekers verklaringen aangaande zijn identiteit, etnische afkomst en nationaliteit en daaruit voortvloeiende vervolging, zijn ongeloofwaardig en komen leugenachtig voor. Aangezien verzoeker zich bij de subsidiaire bescherming op dezelfde motieven steunt toont hij dan ook niet aan dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.
4. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië. Zoals hoger geoordeeld voert verzoeker geen nuttige elementen aan op dit

punt en zijn de verklaringen dermate onvoldoende dat zijn beweerde nationaliteit bedrieglijk voorkomt. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 136.692, 26 oktober 2004).

5. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006. De andere middelen kunnen de Raad niet in een andere zin doen besluiten.
6. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 5 september 2008 door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
--------------------	---

mevr. J. GHEYLE,	toegevoegd griffier.
------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE.

K. DECLERCK.